บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ทุก ๆ คน เช่นเดียวกับวิชาการศึกษาอื่น ๆ แต่วิชาพลศึกษามีลักษณะที่แตกต่างไปจากวิชาการศึกษาอื่น ๆ คือวิชาพลศึกษา เป็นการศึกษาที่อาศัยกิจกรรมทางกายเป็นสื่อ ดังได้มีนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้คือ

บุชเชอร์ [1](Bucher) ได้อ้างถึง เฮทเธอร์ริงตัน (Hetherington) ที่กล่าวว่า "พลศึกษาเป็นกิจกรรมที่ใช้กล้ามเนื้อใหญ่ให้ประโยชน์แก่ร่างกาย และเป็นกระบวนการศึกษาที่ช่วยให้เด็กเจริญเติบโต มีสุขภาพดี โดยไม่มีอุปสรรคในความเจริญเติบโต"

บุชเชอร์ [2](Bucher) ได้อ้างถึง แนช (Nash) ที่กล่าวว่า "พลศึกษาเป็นการศึกษาส่วนหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมด และเป็นการศึกษาที่ใช้กิจกรรมและแรงงานขั้นต่าง ๆ ที่มีอยู่ในตัวบุคคลแต่ละคน ให้เกิดพัฒนาทางกาย ทางประสาท ทางสติปัญญา และทางอารมณ์ ซึ่งผลเหล่านี้จะเป็นที่ประจักษ์ก็ต่อเมื่อได้จัดให้มีกิจกรรมพลศึกษาขึ้นตามโรงฝึกพลศึกษา และสระว่ายน้ำ"

บุชเชอร์ [3](Bucher) ได้อ้างถึง แชร์แมน (Sharman) ที่กล่าวว่า "พลศึกษาเป็นการศึกษาส่วนหนึ่งที่บังเกิดขึ้นจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้การเคลื่อนไหวกลไกของร่างกาย และเป็นการศึกษาที่ได้ผลเป็นพฤติกรรมแบบต่าง ๆ แก่บุคคล"

---

1 Charles A. Bucher, Foundation of Physical Education, (Saint Louis : The C.V. Mosby Company, 1968), p.20.

2 Ibid.

3 Ibid.

บุชเชอร์[4] (Bucher)ได้อ้างถึงวิลเลียม (William) ที่กล่าวว่า "พลศึกษาเป็นปริมาณของกิจกรรมทางกายซึ่งได้เลือกสรรเหมาะสมแล้ว ตามชนิดที่จัดเพื่อให้เกิดผลต่าง ๆ"

ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าวิชาพลศึกษามีความจำเป็น และสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์โดยทั่วกัน ในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาจะทำให้ ผู้เข้าร่วมเกิดผลต่อระบบต่าง ๆ ของร่างกาย สามารถทำหน้าที่ได้ดีขึ้น[5] แม้องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันก็ได้ทรงเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาและทรงเป็นนักกีฬายอดเยี่ยมอีกด้วย จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้ทรงตระหนักถึงความสำคัญของการกีฬาเป็นอย่างยิ่ง ดังมีตอนหนึ่งในพระบรมราโชวาทของพระองค์ที่ได้ทรงพระราชทานแก่นักกีฬาชาติต่าง ๆ ในการปิดการแข่งขันกีฬาแหลมทองครั้งที่ 4 เดือนธันวาคม 2510 ว่า "การกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ทุกคนจะขาดเสียซึ่งการกีฬาไม่ได้ แม้จะไม่ใช่ผู้เล่น ก็ควรเป็นผู้สนับสนุน"[6]

การกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมพลศึกษา กิจกรรมพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการพลศึกษา ดังนั้นการกีฬาจึงเป็นส่วนหนึ่งของการพลศึกษาด้วย ดังมีนักพลศึกษาหลายท่านได้แบ่งกิจกรรมพลศึกษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้คือ

---

[4] Ibid.

[5] อวย เกตุสิงห์, "กีฬายาวิเศษ" สารศิริราช, (พฤษภาคม – มิถุนายน 2511), หน้า 433.

[6] ไพลิน สุนทรารักษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางมอเตอร์ทั่วไปกับความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอล"(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา คณะบัณฑิตวิทยาลัย, 2516), หน้า 1.

บูชเชอร์ [7] (Bucher) แบ่งกิจกรรมพลศึกษาออกเป็น 9 ประเภทคือ

1. กิจกรรมการเล่นเป็นชุด ได้แก่ วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอล ซอฟท์บอล ...
2. กีฬาประเภทบุคคล และประเภทคู่
3. กิจกรรมที่เป็นแบบแผน
4. กิจกรรมทางน้ำ
5. กิจกรรมกลางแจ้งในฤดูหนาว
6. กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพตนเอง
7. เกมส์การเล่นเบ็ดเตล็ด
8. ยิมนาสติกส์
9. การเล่นแบบผลัดต่าง ๆ

โคเวล (Cowell) และ ฮาเซลตัน [8] (Hazelton) แบ่งกิจกรรมพลศึกษาออกเป็น 6 ประเภทคือ

1. เกมส์กีฬาที่เป็นชุด
2. กิจกรรมทางน้ำ
3. กิจกรรมเต้นรำทุกประเภท
4. กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพตนเอง
5. กิจกรรมนอกเมือง
6. กิจกรรมแก้ไขความบกพร่องของร่างกาย และการเสริมสร้างร่างกาย

---

7 Charles A. Bucher, Foundation of Physical Education, (St. Louis : The C.V. Mosby Company, 1960), pp. 48-49.

8 Chales C. Cowell and Helen W. Hazelton, Curriculum Designs in Physical Education, (New York : Prentice-Hall, Inc., 1955), p.73.

วิลเลียมส์ (Williams) และ บราวน์เนล [9] (Brownell) แบ่งกิจกรรมพลศึกษาออกเป็น 6 ประเภทคือ

1. ทักษะขั้นมูลฐาน
2. เกมส์และกีฬาต่าง ๆ
3. กิจกรรมเข้าจังหวะ
4. การเล่นหกเหิน
5. กิจกรรมแก้ไขความบกพร่องของร่างกาย
6. กิจกรรมเพื่อสันทนาการ

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมพลศึกษานั้นแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้มากมาย และในแต่ละประเภทยังประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งมีความสำคัญและมีคุณค่าแก่ผู้เข้าร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ แตกต่างกันออกไป

วอลเลย์บอลเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่ถูกบรรจุไว้ในกิจกรรมพลศึกษาประเภทการเล่นเป็นหมู่หรือกีฬา ซึ่งกีฬาประเภทนี้กำลังเป็นที่นิยมกันโดยทั่วไป กีฬาวอลเลย์บอลเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยนายวิลเลียม จี มอร์แกน [10] (William G. Morgan) ผู้อำนวยการฝ่ายพลศึกษาแห่งสมาคม ไว.เอม.ซี.เอ. (Y.M.C.A.) (The International Y.M.C.A. Training School of Springfield, Massachusetts, U.S.A.) ที่เมือง โฮลีโอค (Holyoke) มลรัฐแมสสาชูเสท เป็นผู้คิดวิธีเล่นวอลเลย์บอลขึ้น ในปีคริสตศักราช 1895 ชื่อเดิมเรียกว่า "มินโตเนทท์" (Mintonette) โดยใช้ตาข่าย

---

9 Jesse Feiring Williams and Clifford Lee Brownell, The Administration of Health Education and Physical Education, (Philadelphia : W.B. Saunders Company, 1951), p.95.

10 Frank G. Menke, The New Encyclopedia of Sports, (New York : A.S. Branes & Company, Copyright, 1944), pp. 970-972.

เทนนิสก้น และใช้ยางในลูกบาสเกตบอลตีข้ามกลับไปกลับมา ต่อมาเมื่อมีการประชุมสัมมนาผู้อำนวยการฝ่ายพลศึกษาของสมาคม ไว.เอ็ม.ซี.เอ. ทั่วสหรัฐอเมริกา ณ เมือง สปริงฟิลด์ เมื่อปีคริสตศักราช 1896 นายฮอลสเตด (Halsted) ศาสตราจารย์แห่ง Y.M.C.A. Springfield College. ได้แนะนำว่าควรเรียกชื่อใหม่ว่า "วอลเลย์บอล" (Volleyball) และต่อมากีฬาวอลเลย์บอลนี้ได้เป็นที่นิยมกันของคนทั่วไป กีฬาประเภทนี้เข้ามาในประเทศไทยเมื่อใด และใครเป็นผู้นำมาไม่มีประวัติบันทึกแน่นอน แต่พอจะประมาณได้ว่าคนไทยเริ่มเล่น และแข่งขันเมื่อหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เรื่อยมาโดยใช้กติกาแบบแข่งขันฝ่ายละ 9 คน และได้มีการจัดตั้งสมาคมวอลเลย์บอลสมัครเล่นแห่งประเทศไทย เมื่อปีพุทธศักราช 2500 [11]

ในปัจจุบันกีฬาวอลเลย์บอลกำลังเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย จะเห็นได้จากการมีการแข่งขันระดับชาติ เช่นการแข่งขันกีฬาโอลิมปิคเกมส์ กีฬาเอเชี่ยนเกมส์และกีฬาแหลมทอง การแข่งขันระดับประชาชน การแข่งขันระดับนิสิตนักศึกษาและนักเรียน ในการเล่นวอลเลย์บอลนั้น ผู้เล่นจำเป็นต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ เช่นการเล่นลูกบอลด้วยสองมือล่าง การแตะชูลูกบอล การเสริฟ และการตบ และยังต้องมีความสามารถในการกระโดดขึ้นทางตรง ความว่องไวและมีความแข็งแรงพอ[12] ซึ่งการจะมีทักษะเหล่านี้ดีได้นั้น ครูจำเป็นต้องช่วยให้นักเรียนได้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น และสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่จะทราบได้ว่านักเรียนมีประสบการณ์เพิ่มขึ้นหรือไม่ก็คือ การประเมินผล การประเมินผลนั้นครูมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเลือกแบบสอบที่ดี และเหมาะสมกับนักเรียนในระดับนั้น ๆ แบบสอบที่ดีควรประกอบไปด้วยเกณฑ์ต่าง ๆ คือมีความตรง

---

11 กรมพลศึกษา, คู่มือการสอนวิชาวอลเลย์บอล, (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2516), หน้า 2.

12 Randy Sandefur, Volleyball, (California : Goodyear Publishing Company, 1970), pp. 13-39.

มีความเที่ยง มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีอำนาจจำแนก มีความน่าสนใจ มีคำแนะนำในการสอบเป็นมาตรฐานเดียวกัน และมีความสะดวกต่อการนำไปปฏิบัติตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ [13]

ดังนั้นก่อนที่ครูผู้สอนจะเลือกใช้แบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล เพื่อนำมาใช้สอบทักษะกับนักเรียนแล้ว ก็ควรจะมีการเลือกให้เหมาะสมด้วย

ผู้วิจัยมีความสนใจในกีฬาวอลเลย์บอลเป็นอย่างยิ่ง และเห็นว่าในปัจจุบันนี้โรงเรียนหรือสถาบันต่าง ๆ ที่มีการสอนกีฬาประเภทนี้ ยังไม่มีแบบสอบที่จะใช้สอบกีฬาวอลเลย์บอลที่แน่นอน และที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในปัจจุบันนี้ก็เป็นของชาวต่างประเทศ ซึ่งอาจจะไม่เหมาะสมกับสภาพต่าง ๆ ของคนไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการที่จะสร้างแบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลขึ้นเพื่อใช้ในระดับอุดมศึกษาชายต่อไป.

ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อหาความตรงและความเที่ยงของแบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลที่สร้างขึ้นใช้สำหรับนิสิตและนักศึกษาชายในระดับอุดมศึกษา

สมมุติฐานที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลที่สร้างขึ้นมีความแม่นและความเที่ยงจัดเป็นแบบสอบมาตรฐานที่มีความเหมาะสมกับนักศึกษาไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการที่จะสร้างแบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลสำหรับนิสิตและนักศึกษาชายระดับอุดมศึกษา ไม่รวมถึงนิสิตนักศึกษาหญิง แบบสอบฉบับนี้จะเป็นแบบสอบมาตรฐานใช้วัดทักษะกีฬาวอลเลย์บอล.

---

13 H. Harrison Clarke, Application of Measurement to Health and Physical Education (4th edition New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1967), pp. 24-25.

1. นิสิตและนักศึกษาชาย ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาในสาขาพลศึกษาต่าง ๆ

2. แบบสอบทักษะทางกีฬาวอลเลย์บอล ประกอบด้วยรายการทักษะ7รายการคือ (1) การเล่นลูกบอลสองมือล่างกระทบผนัง (Bump Pass) (2) การแตะชูลูกบอลกระทบผนัง (Set-up) (3) การเสริฟลูกบอล (Serve) (4) การตบลูกบอล (Spike) (5) การกระโดดแตะฝาผนัง (Vertical Jump) (6) ความกล่องตัว (Agility) และ (7) แรงบีบมือ (Hand-grip Strength) วัดทักษะทางวอลเลย์บอลของนิสิตและนักศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง

3. ในการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยจะไม่ทำการวิเคราะห์ข้อของแบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล.

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้มีแบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล สำหรับนักศึกษาชายในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย

2. การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ครูพลศึกษา เพื่อจะได้ปรับปรุงการเรียนการสอนวอลเลย์บอลให้ดีขึ้น และครูพลศึกษาไม่ต้องลำบากในการสร้างแบบสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลเอง

3. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีความสนใจในกีฬาประเภทนี้ ได้ศึกษาค้นคว้าให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป.

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ทักษะ หมายถึงความสามารถของร่างกายในการประกอบกิจกรรมพลศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถปรับการเคลื่อนไหวของทักษะนั้นให้เข้ากับสภาพการณ์ต่างๆ ได้อย่างดี เช่น ทักษะการเล่นลูกบอลสองมือล่าง การแตะชูลูกบอล และการเสริฟ ในกีฬาวอลเลย์บอล เป็นต้น

นิสิตและนักศึกษา หมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา ในสาขาพลศึกษา 5 แห่งคือ วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษายะลา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (พลศึกษา) และคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.